

Висновки. Ми бачимо наступні шляхи поліпшення роботи при викладанні питань імунопрофілактики іноземним студентам, що навчаються англійською мовою: 1. Оптимізація методичного забезпечення навчального процесу шляхом підготовки навчально-методичних матеріалів з урахуванням особливостей імунопрофілактики в країнах з жарким тропічним кліматом. 2. Використання методів рольових ігор, впровадження комп'ютерних технологій та індивідуального підходу до кожного іноземного студента, з урахуванням інформації про країну, де він проживає.

Список використаних джерел

1. Алексеевко А.П. *Філософсько-етичні виклики симуляційному навчанню в медицині // Симуляційне навчання в системі підготовки медичних кадрів: матеріали навч.-метод. Конф. присвяченої 212 річниці від дня засвоєння ХНМУ (Харків, 30 листопада 2016р.)/кол.авт. – Харків: ХНМУ, 2016. – С.9-12.* 2. Зайков С.В., Катилів А.В. *Поствакцинальні ускладнення у дітей і можливі шляхи їх профілактики / Зайков С.В., Катилів А.В. // Дитячий лікар. – 2013. – №2(23). – С.17–24.*

А. В. Сакун

ОСВІТА ЯК СУСПІЛЬНА ПРОЄКЦІЯ В МАЙБУТНЄ

Застосування інноваційних методів навчання виступає важливою проблемою сучасної філософії освіти. Це пов'язано не лише з можливостями модернізації освітнього процесу, але також зі зміною способів сприйняття потоків інформації. Обидві проблеми вимагають розвитку принципово нових підходів, які повинні залучатися до освітнього процесу з метою підвищення якості та обсягу освітньої діяльності. Проте освітній процес – складна система, яка здатна до самоорганізації. Тому будь-які кардинальні зовнішні впливи можуть її дестабілізувати, що неодмінно позначиться як на розвитку окремих особистостей, так і на долі цілого суспільства.

Освіта повинна виходити з уявлення про те, які знання та вміння потрібні людині завтрашнього дня, на яких ціннісних та світоглядних засадах будуватиметься її життя. Відповідно, проблема будь-яких нововведень та трансформацій вимагає глибокого філософського осмислення. Особливо в епоху бурхливих суспільних змін, коли «традиція вступає у конфронтацію з новацією, аксіологічні орієнтири нестабільні, а здобуття людиною власної ідентичності під загрозою» [2, с.6].

Важливо те, що питання навчання і виховання останнім часом розглядаються в контексті вивчення процесів утворення, збереження та трансформації інформації. Останнє зумовлене необхідністю розгляду освіти у вимірах сучасних інформаційних технологій, які становлять умову інноваційної діяльності. Відповідно, філософія освіти постає перед вирішенням двох взаємопов'язаних проблем: інновації та використання інформації в навчальному процесі.

Проблема інновації полягає у перспективі переведення процесу і практики навчання та освіти на якісно новий рівень. Сьогодні спостерігається не тільки поява нових способів передачі інформації (через залучення до освіти як новітніх технологій, так і застосування нового підходу до різних видів навчання), але й формування так званої «інноваційної поведінки», яка «в умовах інноваційного розвитку суспільства вимагає якісно нового способу життя, орієнтованого на отримання якісно нового продукту і оволодіння відповідними інтелектуальними технологіями, які закладаються та формуються в системі освіти» [1, с.62]. Формування такої поведінки на сьогоднішній день є досить стихійним, отже – неконтрольованим процесом. Проблема полягає в тому, що інновація в нашому суспільстві є більше теоретичною побудовою, аніж практичним надбанням. Крім того, на такому рівні

вона губиться в різномірності дискурсивних практик сучасності. В силу чого концептуальне осмислення інновації повинно відштовхуватися від уявлення про її природу та властивості.

В даному контексті необхідно виходити з того, що інновація – поняття, яке охоплює широке коло галузей, від технологічної до економічної, від соціальної до освітньої. У свою чергу, встановлення зв'язків інновації з наукою та освітою вимагає проаналізувати інновацію й у більш широкому контексті. Адже, будучи парадигмальною настановою сучасності, вона є чимось більшим, ніж професійна визначеність, хай навіть «юридично закріплена». А саме – мистецтвом і стратегією. «Інновація як практика – це мистецтво стратегії розвитку, творча діяльність, запровадження нового, що заперечує старе» [3], – говорить Б. Санто. Разом з тим, інновація стає своєрідною вимогою до будь-якого творчого процесу, а тому здобуває статус певного маркера успішності чи невдачі такого процесу. Відповідно, виходить далеко за межі творчості, постаючи як характеристика діяльної особистості, підвищуючи її соціальний статус.

З іншого боку, інновація може розглядатися як спроба подолання викликані соціокультурними змінами розгубленості: людина робить інновацію проблемою тоді, коли необхідні системні зміни. У такому випадку інновація стає не просто суспільною вимогою, але – аксіологічним орієнтиром сучасної людини. Адже все нове, що успішно введене в суспільну практику, починає розглядатися як досягнення, як успіх. Відповідно, це впливає як на конструювання соціальної ідентичності новатора, так і на зміну суспільної діяльності. В галузі освіти інновація як однострахована настанова може привести до стабілізації освітньої системи та до її стійкого функціонування.

Переведення інновації в ранг парадигмальної настанови сучасності, зокрема – сучасної освіти, свідчить, по-перше, про поширене сьогодні уявлення про перевагу технологічного та технічного прогресу перед гуманітарним знанням, і, по-друге, про критерії доцільності та ефективності як визначальні для освітнього процесу.

Список використаних джерел

1. Барболин М.П. *Метасистемный подход к инновационному развитию образовательных систем* // *Философия образования*. – 2009. – № 1. – С.62-69. 2. Кудашов В.И. *Конструирование инновационного варианта образования* // *Философия образования*. – 2009. – № 3. – С.5-9. 3. Санто Б. *Інноваційний саморозвиток* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iee.org.ua/ua/pub/p24>.

О. А. Удод, С. І. Драмарецька

ВИЩА СТОМАТОЛОГІЧНА ОСВІТА В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Вітчизняна охорона здоров'я протягом останніх років знаходиться у стані перманентного реформування, яке на першому етапі стосувалося лише первинної ланки, зокрема, сімейних лікарів. Надалі плануються та здійснюються кардинальні перетворення щодо вторинної ланки медичної допомоги [1]. У зв'язку з тим, що стоматологічна допомога була імперативно та безальтернативно переведена на другий рівень, що фактично знищило сільську стоматологію, реформування впритул підійшло до змін у системі надання населенню стоматологічних послуг. За нормативними вимогами комунальні міські установи, у ранзі яких перебували міські стоматологічні поліклініки, були перетворені у комунальні неприбуткові підприємства, тобто вони втратили статус лікувальних закладів. З квітня поточного року